

คำนำ

ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ได้ให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงทุกรูปแบบ และพร้อมที่จะเติบโตอย่างยั่งยืน ประกอบกับการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน มุ่งส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ พัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความทันสมัยผ่านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรม การยกระดับบุคลากรและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ เข้าใจและสามารถปรับตัวให้เข้ากับบริบทของการท่องเที่ยววิถีใหม่ (New Normal) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฟื้นตัวจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - ๑๙ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการบูรณาการร่วมกันของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคท้องถิ่น และภาคประชาชน โดยมีคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ และเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกลไกในการขับเคลื่อนและพัฒนาการท่องเที่ยวของไทย เพื่อให้สามารถใช้เป็นกรอบการดำเนินงานในการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่วิสัยทัศน์และเป้าหมายได้อย่างแท้จริง แผนการท่องเที่ยว มีความสำคัญต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทุกระดับโดยเฉพาะในระดับท้องถิ่น ประกอบกับแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ถ่ายโอนภารกิจด้านการท่องเที่ยวให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นอกจากนี้งานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวยังเป็นภารกิจตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรส่วนท้องถิ่นตามที่กฎหมายกำหนด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวควรมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อชุมชนและการท่องเที่ยวโดยรวมของประเทศ โดยยึดหลักการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยใช้เป็นแนวทางและแนวปฏิบัติในการดำเนินงานท่องเที่ยว

เทศบาลตำบลป่าซาง จึงยึดแนวทางการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การดำเนินงานที่ ๒ การพัฒนาด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว โดยการจัดทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวประจำปี ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ ของเทศบาลตำบลป่าซาง ให้มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เพื่อเป็นการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสม มีการวางแผนอย่างเป็นระบบ และจัดทำโครงการไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

ส่วนที่ ๑

บทนำ

สาระสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ได้ให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงทุกรูปแบบ และพร้อมที่จะเติบโตอย่างยั่งยืน ประกอบกับการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน มุ่งส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ พัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความทันสมัยผ่านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรม การยกระดับบุคลากรและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ เข้าใจและสามารถปรับตัวให้เข้ากับบริบทของการท่องเที่ยววิถีใหม่ (New Normal) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฟื้นตัวจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - ๑๙ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการบูรณาการร่วมกันของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคท้องถิ่น และภาคประชาชน โดยมีคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ และเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกลไกในการขับเคลื่อนและพัฒนาการท่องเที่ยวของไทย เพื่อให้สามารถใช้เป็นกรอบการดำเนินงานในการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่วิสัยทัศน์และเป้าหมายได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้ เพื่อให้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) สามารถใช้เป็นแผนแม่บทในการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยสู่วิสัยทัศน์ที่คาดหวังได้อย่างแท้จริง

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๖ กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ในท้องถิ่น โดยที่หน่วยงานราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคส่งเสริมและสนับสนุนการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามแผนการกระจายอำนาจทำให้เทศบาลได้รับโอกาสในการจัดสรรงบประมาณ เพื่อดำเนินการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้อย่างเต็มที่และตรงตามความต้องการของสภาพพื้นที่

การจัดทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวประจำปี ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ของเทศบาลตำบลป่าซาง เป็นการจัดทำขึ้น ตามแนวทางการพิจารณาเพื่อประกอบการจัดทำแผนพัฒนาของเทศบาลตำบลป่าซาง ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๑ (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) ประเด็นที่ ๑ การพัฒนาเศรษฐกิจและการค้าในพื้นที่ โดยมีแนวทางในการพัฒนา เชื่อมโยง ๔ จังหวัด (จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดลำปาง จังหวัดลำพูน) โดยยกระดับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ส่งเสริมอัตลักษณ์วัฒนธรรมล้านนาและพัฒนากิจกรรมท้องถิ่นของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๑ รวมถึงเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติเพื่อรองรับรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ตลอดห่วงโซ่คุณค่า ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดลำพูน (๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : เมืองแห่งวัฒนธรรมอัตลักษณ์วิถีและท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอำเภอป่าซาง ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การทำนุบำรุง การดำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของมรดกทางวัฒนธรรม และการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบสมดุลและยั่งยืนเป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ ป่าซาง

เป็นแหล่งอารยธรรมโบราณที่มีการอนุรักษ์สืบสานขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของเทศบาลตำบล
ป่าซาง

การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวสู่การปฏิบัติ

การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) สู่การปฏิบัตินั้น
ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการร่วมกันวางนโยบายการ
ใช้ทรัพยากร และงบประมาณที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบของตน เพื่อให้การ
พัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีส่วนร่วม

ทั้งนี้ เพื่อให้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เกิดการพัฒนา
ขับเคลื่อนอย่างสัมฤทธิ์ผล จึงได้มีการวางระบบความเชื่อมโยงของแผนพัฒนาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแผน
ยุทธศาสตร์ของหน่วยงานแผนแม่บทเฉพาะด้านแผนปฏิบัติการ ทั้งในระดับเขตพัฒนาการท่องเที่ยว กลุ่ม
จังหวัด และท้องถิ่น และการใช้กลไกภาคีเครือข่ายต่างๆ ที่ให้ความสำคัญกับความร่วมมือภาครัฐ เอกชน และ
ประชาชน รวมถึงระบบการจัดสรรงบประมาณที่มีประสิทธิภาพที่ต้องตอบสนองต่อการพัฒนาเชิงบูรณาการ
และมีความต่อเนื่อง อีกทั้งต้องมีการพัฒนาระบบการติดตามประเมินผลการดำเนินงานของภาครัฐที่สอดคล้อง
กับเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาตามแผนอย่างแท้จริง โดยมีกระบวนการขับเคลื่อนในแต่ละระดับ ดังนี้

๑. การดำเนินงานในระดับนโยบาย คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติเป็นหน่วยงานหลักใน
การกำหนดนโยบาย โดยมีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้รับนโยบายเพื่อประสานการแปลงนโยบายหรือ
แผนไปยังหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ในการจัดทำ
แผนปฏิบัติการประจำปีให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติเพื่อดำเนินการในแต่ละปีงบประมาณ
รวมทั้งการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผน และนำเสนอต่อคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยว
แห่งชาติ ทั้งนี้ ต้องมีการประสาน ดูแล กำกับดำเนินงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานระดับนโยบายและพื้นที่
ควบคู่กันไปด้วย ได้แก่ คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ
คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวประจำเขตพัฒนาท่องเที่ยว และคณะอนุกรรมการรายสาขา ได้แก่
คณะอนุกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางน้ำ คณะอนุกรรมการอำนวยการพัฒนาและส่งเสริมประเทศไทย
เป็นศูนย์กลางด้าน Medical and Wellness คณะอนุกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา การท่องเที่ยว
สีเขียวการท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและนิทรรศการ และการท่องเที่ยวกลุ่มมุสลิม คณะอนุกรรมการพัฒนาความ
ปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว และคณะอนุกรรมการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวไทย เป็นต้น เพื่อให้การ
พัฒนาทั้งระดับนโยบาย พื้นที่ และรายสาขา มีการบูรณาการเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับแผนพัฒนาการ
ท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

๒. การดำเนินงานในระดับพื้นที่ คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเป็น
หน่วยงานหลักในการดำเนินการพัฒนาในระดับพื้นที่ โดยเป็นแกนกลางในการประสานนโยบายจาก
คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติในระดับพื้นที่ โดยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่
เกี่ยวข้องทั้งหน่วยงานภาครัฐภาคเอกชน สถาบันการศึกษา องค์กรระหว่างประเทศ และท้องถิ่น รวมถึง
คณะกรรมการบริหารกลุ่มจังหวัดและคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ เพื่อให้การพัฒนาการ
ท่องเที่ยวในระดับพื้นที่ จังหวัด และเขตพัฒนาการท่องเที่ยว สอดคล้องตามแนวทางและเป้าหมายการพัฒนา
ในระยะแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

๓. การดำเนินงานระดับชุมชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวควรสนับสนุนให้ภาคประชาชนและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศในบริบทที่เหมาะสม โดยเฉพาะการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชุมชน ท้องถิ่นผ่านกระบวนการจัดทำแผนและขับเคลื่อนแผนพัฒนาระดับชุมชน ทั้งนี้ การเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชน และเครือข่ายภาคประชาชนเจ้าของพื้นที่จะช่วยเพิ่มเอกลักษณ์และความเป็นไทยให้กับประสบการณ์การท่องเที่ยว และเป็นการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่ประชาชนอย่างแท้จริง

ส่วนที่ ๒

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ด้านกายภาพ

ประวัติความเป็นมาอำเภอป่าซาง

อำเภอป่าซาง เป็นเมืองเก่าชุมชนเก่าแก่ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขา ส่วนที่ตั้งของอำเภอป่าซางนั้นตั้งอยู่ที่ราบลุ่มแม่น้ำทากับแม่น้ำปิง ก่อนที่จะตั้งเป็นอำเภอป่าซางนั้น บ้านป่าซางเป็นตำบลหนึ่งของอำเภอปากป่อง จังหวัดลำพูน ในอดีตเมื่อครั้งสมัย พระยาวชิรปราการ (เจ้ากาวิละ) ทรงขับไล่พม่าออกจากแผ่นดินล้านนาได้แล้ว เป็นยุคของการ "เก็บผักใส่ซ้า เก็บข้าใส่เมือง" ทรงรวบรวมระดมไพร่พลไว้ที่ป่าซาง โดยใช้ชื่อว่า เวียงเวหุคาม ลักษณะเวียงเวหุคามตั้งอยู่ที่ราบลุ่มน้ำกว้งด้านทิศตะวันตก มีแนวกำแพงเมืองลักษณะในรูปเกือกม้า หรือรูปครึ่งวงเดือน คูน้ำที่ล้อมรอบเวียงเวหุคามนั้นใช้น้ำไหลเข้าจากน้ำแม่ทาโดยมีฝายกั้นที่หน้าธนาคารออมสินปัจจุบัน น้ำไหลรอบคูเมืองไปออกที่ข้างป่าช้าป่าซางปัจจุบัน ลักษณะกำแพงเมืองเวหุคามกว้างประมาณ ๑ เมตร และมีป้อมยามรักษาการณ์ตลอดแนวกำแพงเมืองระยะห่างประมาณ ๑๐๐ เมตร ปัจจุบันซากกำแพงเมืองเวหุคามยังมองซากอยู่เป็นช่วง ๆ ยาวกว่า ๑.๕ กิโลเมตร

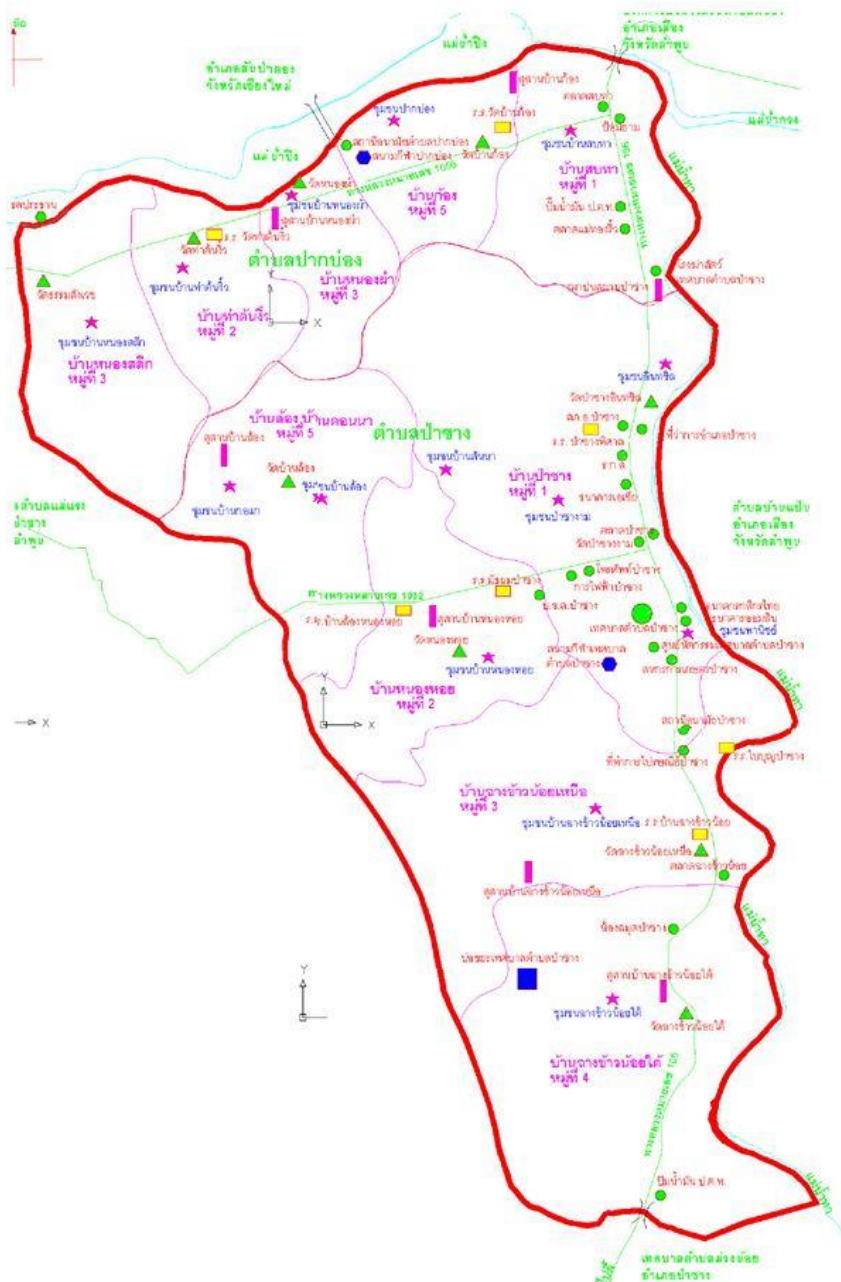
ประวัติความเป็นมาเทศบาลตำบลป่าซาง

เทศบาลตำบลป่าซาง ได้รับการเปลี่ยนฐานะเป็นเทศบาลตำบล ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ.๒๕๔๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๑๖ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ ครอบคลุมพื้นที่หมู่ที่ ๑ ถึง หมู่ที่ ๔ ตำบลป่าซางและหมู่ที่ ๑ ตำบลปากป่อง โดยเลือกตั้งกรรมการสุขาภิบาลครั้งแรกเมื่อ วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๘ และได้มีการเปลี่ยนแปลงเขตสุขาภิบาล ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๒๒ ครอบคลุมพื้นที่หมู่ที่ ๑ ถึง หมู่ที่ ๕ ตำบลป่าซาง หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๕ ตำบลปากป่อง เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๓๙ กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศให้สุขาภิบาลตำบลป่าซาง ที่มีฐานะเพียงพอที่จะบริหารงานประจำของสุขาภิบาลและได้เลือกตั้งประธานกรรมการสุขาภิบาล ที่มาจากการเลือกตั้ง เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ต่อมากระทรวงมหาดไทยได้ประกาศยุบรวมองค์การบริหารส่วนตำบลปากป่องกับเทศบาลตำบลป่าซาง ที่มีอาณาเขตติดต่อกันภายในอำเภอเดียวกัน ตามเจตนารมณ์ของประชาชนตามความในมาตรา ๔๑ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล(ฉบับที่ ๕)พ.ศ. ๒๕๔๖ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๕๔๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยให้เทศบาลที่รวมกับองค์การบริหารส่วนตำบลมีเขตตามเขตเทศบาลเดิมรวมกับเขตองค์การบริหารส่วนตำบลที่รวมเข้ากับเทศบาล ประกาศเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ และได้ประกาศตามราชกิจจานุเบกษาฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๑๑๓ง ในวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๗ (เริ่มใช้บังคับ)

๑.๑ ลักษณะที่ตั้ง

เทศบาลตำบลป่าซาง ตั้งอยู่สำนักงานเลขที่ ๖๖ ถนนลำพูน - ลี้ หมู่ที่ ๑ ตำบลป่าซางอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน มีพื้นที่ ๑๒.๑๖๘ ตร.กม. ตั้งอยู่ทางทิศใต้ ของจังหวัดลำพูน ห่างจากจังหวัดลำพูนประมาณ ๑๑ กิโลเมตร

แผนที่เทศบาลตำบลป่าซาง(ตำบลป่าซาง/ปากบ่อง)

๑.๒ อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนที่ทำการอำเภอปากบ่อง(เดิม) พากตะวันตก ริมแม่น้ำปิง ฝั่งใต้ เลียบแม่น้ำปิง ฝั่งใต้ เลียบแม่น้ำปิงไปทางทิศตะวันออก ถึงหลักเขตที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำปิงฝั่งใต้ และริมแม่น้ำกวังฝั่งใต้ บรรจบกันระยะทาง ๑ กิโลเมตร จากหลักเขตที่ ๒ เลียบริมแม่น้ำกวัง ฝั่งใต้ ไปทางทิศ ตะวันออกผ่านสะพานสบทา ถึงหลักเขตที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำกวัง ฝั่งใต้และริมแม่น้ำทา ฝั่งตะวันตกบรรจบ กันระยะทางประมาณ ๐.๖ กิโลเมตรทิศตะวันออกจากหลักเขตที่ ๓ เลียบริมแม่น้ำทา ฝั่งตะวันตกไปทางทิศ ใต้ถึงหลักเขตที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำทา ฝั่งตะวันตก และปากลำเหมืองน้ำคีน ฝั่งใต้ บรรจบกัน ระยะทาง ประมาณ ๕.๐ กิโลเมตรทิศใต้ จากหลักเขตที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทางทิศใต้ ตามแนวขนานกับทางหลวง แผ่นดินหมายเลข ๑๐๖ ทาลี-ลำพูน ถึงหลักเขตที่ ๕ซึ่งตั้งอยู่ริมลำเหมืองน้ำคำ ฝั่งเหนือ ระยะทางประมาณ ๐.๕ กิโลเมตร จากหลักเขตที่ ๕ เลียบริมลำเหมืองน้ำคำฝั่งเหนือ และลำเหมืองน้ำใสฝั่งตะวันออกไปทางทิศ ตะวันตกเฉียงเหนือ ถึงหลักเขตที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ริมลำเหมืองน้ำใส ฝั่งตะวันออก ตรงที่บรรจบถนนประชาอุทิศ พากเหนือ ระยะทางประมาณ ๓.๙ กิโลเมตร ทิศตะวันตกจากหลักเขตที่ ๖ เลียบลำเหมืองน้ำใสฝั่งตะวันตก ออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ถึงหลักเขตที่ ๗ ติดแม่น้ำปิง ระยะทางประมาณ ๒.๒ กิโลเมตรจากหลักเขต ที่ ๗ เลียบลำน้ำปิงไปตามสภาพแม่น้ำ จนบรรจบหลักเขตที่ ๑ระยะทางประมาณ ๒.๘ กิโลเมตร

๑.๓ สภาพภูมิประเทศและลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่เป็นที่ราบริมน้ำ ด้านทิศเหนือ มีแม่น้ำกวังและแม่น้ำปิง ไหลผ่านเป็นแนวเขตติดต่อกับ จังหวัดเชียงใหม่ ทิศตะวันออก มีแม่น้ำทาไหลผ่านตลอดแนวประมาณ ๔ กิโลเมตร แนวตะวันออกเฉียงเหนือมี แม่น้ำกวัง ไหลมาบรรจบแม่น้ำทาและแม่น้ำปิง จึงมีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก พื้นที่เพาะปลูก ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณร้อยละ ๕๐ ส่วนใหญ่อาศัยน้ำบาดาลและบ่อน้ำตื้นเป็นสำคัญ

ลักษณะภูมิอากาศ

จากสภาพภูมิประเทศที่โอบล้อมด้วยภูเขาและแม่น้ำทำให้สภาพภูมิอากาศโดยทั่วไปเย็นสบายไม่ร้อนจัด มาก และในช่วงฤดูหนาวตั้งแต่เดือน พฤศจิกายนถึงเดือนมกราคม อากาศจะเย็นจัดในตอนเช้าและมีหมอกลง อนุภูมิโดยเฉลี่ยต่ำสุดประมาณ ๑๔ องศาเซลเซียส และสูงสุดประมาณ ๓๕ องศาเซลเซียสในฤดูร้อน ในฤดู ฝนจะมีน้ำหลากมากฝนตกชุกตลอดฤดู

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม สิ้นสุดเดือนพฤษภาคม และมีอากาศ ร้อนจัดในเดือนเมษายน

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนตุลาคม และมีฝนตกหนัก ในเดือนกันยายน

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ และจะมีอากาศหนาวสุดในช่วงเดือน ธันวาคม

๒. ข้อมูลประชากร

เทศบาลตำบลป่าซาง มีพื้นที่ครอบคลุม ตำบลป่าซาง และตำบลปากบ่อง มีจำนวนประชากร ๘,๗๕๕ คน ๔,๐๕๒ ครัวเรือน มีพื้นที่ในการบริหารจัดการ จำนวน ๑๐ หมู่บ้าน ประกอบด้วย

หมู่ที่	ตำบลป่าซาง	ชาย	หญิง	รวม	ครัวเรือน/หลังคา
๑	ป่าซาง	๘๙๖	๑,๑๔๕	๒,๐๔๑	๑,๒๙๕
๒	ถ้อง	๔๐๙	๔๗๖	๘๘๕	๓๑๘
๓	ฉางข้าวน้อยเหนือ	๔๔๘	๕๐๘	๙๕๖	๔๙๒
๔	ฉางข้าวน้อยใต้	๓๓๑	๔๐๓	๗๓๔	๓๕๒
๕	หนองหอย	๒๔๕	๓๐๓	๕๔๘	๒๒๖
	ทะเบียนบ้านกลาง	๒๑	๒๒	๔๓	๓
รวม		๒,๔๔๒	๒,๙๔๙	๕,๓๙๑	๒,๕๓๑

หมู่ที่	ตำบลปากบ่อง	ชาย	หญิง	รวม	ครัวเรือน/หลังคา
๑	สบทา	๕๕๔	๖๖๙	๑,๒๒๓	๖๘๒
๒	ท่าตันจิว	๑๔๕	๑๖๙	๓๑๔	๑๘๑
๓	หนองสลิก	๑๕๓	๑๖๗	๓๒๐	๑๓๗
๔	หนองผำ	๓๒๒	๓๔๐	๖๖๒	๒๖๙
๕	ปากบ่อง	๓๒๔	๓๗๙	๗๐๓	๑,๕๔๓
รวม		๑,๔๙๘	๑,๗๒๔	๓,๒๒๒	๑,๕๕๒

๓. ข้อมูลพื้นฐาน สภาพทางสังคม เศรษฐกิจ แยกตามหมู่บ้าน

๓.๑ พื้นที่ ตำบลป่าซาง ประกอบด้วย

หมู่ที่ ๑ ตำบลป่าซาง ประกอบด้วย (บ้านป่าซางงาม – บ้านอินทิล – บ้านสันนา – บ้านพานิช)

ประวัติบ้านป่าซาง “ป่าซาง” เป็นเมืองที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์มาแต่โบราณ ที่ปรากฏอยู่ในพงศาวดารโยนก โดยเป็นเมืองบริวารของเชียงใหม่ และเมืองหน้าด่านที่สำคัญในการป้องกันทัพพม่าที่ยกมาตีเมืองล้านนาในประมาณปี พ.ศ.๒๑๐๑

ในช่วงเวลาตั้งแต่ พ.ศ.๒๑๐๑ ถึง พ.ศ. ๒๓๑๗ แผ่นดินล้านนาตกเป็นเมืองขึ้นของพม่า บ้านเมืองระส่ำระสาย แบ่งออกเป็นก๊กเป็นเหล่า ในที่สุดพระยาจำบ้าน ผู้ครองเมืองเชียงใหม่ ฝ่ายไทยได้เกิดขัดแย้งกับมเยว่งว่น ผู้ครองเมืองฝ่ายพม่า จึงได้ชวนพระยาภาววิละแห่งเวียงละกอน (ลำปาง) ไปขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าตากสินมหาราชแห่งกรุงธนบุรีขึ้นมาตีเมืองเชียงใหม่ ปลดปล่อยจากพม่า แต่สงครามครั้งนี้ยืดเยื้อไม่มีฝ่ายใดที่ชนะเด็ดขาด จวบจนมาถึงสมัยของสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ พระยาภาววิละได้ตั้งมั่น กำลังพลที่ “เวฬุคามหรือป่าซาง” ก็สามารถยึดเชียงใหม่ได้ ในราว พ.ศ. ๒๓๓๙ ซึ่งได้เสียไพร่พลเป็นจำนวนมาก พระองค์ทรงสร้างคุ้มน้อย คุ้มใหญ่ หอนอน ตั้งปราสาทลำเวียง ค่ายคือ หัวหมู่ประตูเวียง ตั้งป้อม หอหึ่ง หอเลอ เพื่อข่มศัตรู ทรงตั้งเวียงคร่อมน้ำแม่ทา คือ น้ำแม่ทา ฝ่ายท่ามกลาง ฝ่ายน้ำก้ำหนึ่ง เรียกว่า “ป่าซางหลวง” ฝ่ายน้ำก้ำหนึ่งเรียกว่า “ป่าซางน้อย” ได้ทรงสร้างวัดประจำเวียงป่าซางไว้ ๒ แห่ง คือ วัดอินทิล ถือว่าเป็นวัดสะดือเมืองเวียงป่าซาง วัดป่าซางงามเป็นวัดประจำพระองค์

ในราวปี พ.ศ.๒๓๔๘ เมื่อพระยาภาววิไลได้ขึ้นไปจับไล่ อีทธิพลจากพม่า แถบเมืองเชียงใหม่ เชียงตุง จึงได้ชักชวนชาวไทยเงิน ไตลื้อ ไตยอง มาตั้งรกรากในเมืองลำพูน โดยมีศูนย์กลางชาวยองอยู่แถบตำบลเวียงยอง ต่อมาได้ขยายตัวไปตามลุ่มน้ำต่าง ๆ ทั่วจังหวัดลำพูน และนับแต่พระยาภาววิไลทรงสร้าง “เวียงป่าซาง” ขึ้นมา เวียงป่าซางก็เจริญก้าวหน้า การประกอบสัมมาอาชีพก็ได้ผลผลิตบริบูรณ์เต็มที่ การค้าขายกับต่างบ้านต่างเมือง “เวียงป่าซาง” คือ ศูนย์กลางแห่งการแลกเปลี่ยน เครื่องอุปโภคบริโภค แหล่งสำคัญของของนครหรือรัฐช่วย ประชาชนส่วนมากสืบเชื้อสายมาจากชาวไทยยอง เพราะฉะนั้นรูปแบบของพิธีกรรม ศิลปกรรม วัฒนธรรม ประเพณีกรรม จึงสมบูรณ์และเพียบพร้อมไปด้วยความสง่างาม ประณีต สวยงาม ละเอียดเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนเอง

ลักษณะภูมิประเทศ

ด้านทิศตะวันออกเป็นที่ราบมีแม่น้ำไหลผ่านยาว ๔ กม. ด้านทิศเหนือมีแม่น้ำกวางและแม่น้ำปิงไหลมาบรรจบกัน

ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม สิ้นสุดเดือนพฤษภาคม และมีอากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนตุลาคม และมีฝนตกหนักในเดือนกันยายน ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ และจะมีอากาศหนาวสุดในช่วงเดือนธันวาคม

ประชากร หมู่ที่ ๑ บ้านป่าซาง ประกอบด้วย ๑,๒๕๕ ครัวเรือน มีประชากรทั้งหมด ๒,๐๔๑ คน ชาย ๘๙๖ คน หญิง ๑,๑๔๕ คน

อาชีพ ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายเป็นอาชีพหลัก และทำการเกษตรเป็นอาชีพรอง ซึ่งส่วนใหญ่ทำสวนลำไยและทำนา

การคมนาคม ถนนสายหลัก คือ ถนนสายลำพูน-ลี่ และถนนสายสบทา-ท่าลี่ สามารถเชื่อมต่อทางหลวงชนบท เขตอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

สภาพทางเศรษฐกิจ

๑. โครงสร้างทางเศรษฐกิจ / รายได้ประชากร

ด้านเศรษฐกิจ รายได้หลักของประชากรมาจากการพาณิชย์

๒. การเกษตร

พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้อยู่อาศัยและทำการค้าขาย การเกษตรส่วนใหญ่ทำสวนลำไย และทำนา

๓. การพาณิชย์กรรมและบริการ

๓.๑ สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม

- ตลาดสด ๑ แห่ง
- ศูนย์แสดงสินค้าหัตถกรรม ๑ แห่ง

๓.๒ สถานประกอบเทศพาณิชย์

- โรงฆ่าสัตว์ ๑ แห่ง

๓.๓ สถานประกอบการด้านบริการ

- ธนาคาร ๔ แห่ง
- สหกรณ์การเกษตร ๑ แห่ง

๓.๔ การอุตสาหกรรม

ส่วนใหญ่เป็นแหล่งรวบรวมสินค้าเพื่อจำหน่าย

๔. ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี

- ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่ใช้ภาษาพูดภาษาคำเมือง และภาษาคำยอง
- มีงานประเพณีสงกรานต์
- งานสงกรานต์เส้าอินทิล / พระบรมธาตุ
- งานสืบสานตำนานป่าซาง

๕. แหล่งท่องเที่ยว

- วัดป่าซางงาม ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ของป่าซางและในบริเวณวัดป่าซางงามได้มีการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์วัดป่าซางงามขึ้นเพื่อเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้แก่ชาวบ้านและผู้สนใจ
- วัดอินทิล ซึ่งเป็นวัดประจำเวียงป่าซางในสมัยก่อน ถือว่าเป็นวัดที่สำคัญและมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานอีกวัดหนึ่งในป่าซาง
- ศูนย์แสดงสินค้าหัตถกรรมเทศบาลตำบลป่าซาง เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของป่าซาง ศูนย์แสดงศิลปหัตถกรรมเทศบาลตำบลป่าซางเป็นแหล่งรวมสินค้า

หมู่ที่ ๒ บ้านล่อง ตำบลป่าซาง

เดิมบ้านล่อง คนเฒ่าเล่าว่าเดิมชื่อว่า “บ้านล่องจอมซี้” เพราะสาเหตุมาจากที่พ่อเฒ่าจอมบอกสถานที่สร้างหมู่บ้าน แต่อีกนัยหนึ่งเรียกว่า “บ้านล่องซี้ควาย” เริ่มก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๑๓๐ หรือประมาณ ๔๑๔ ปีมาแล้ว ตามประวัติเดิมมีหนองน้ำใหญ่ (เรียกว่าบ้านล่อง) ลึกประมาณ ๒ – ๓ เมตร มีเนื้อที่ประมาณ ๒ ไร่เศษ อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ สมัยก่อนเป็นร่องน้ำตามประสาชาวบ้านเรียกว่า “น้ำล่อง” ซึ่งแต่ก่อนมาหากใครคนใดจะข้ามมาต้องนั่งซึบนหลังควายถ้าเดินด้วยเท้าจะไม่สามารถข้ามได้ เพราะมีน้ำขังอยู่ตลอดฤดูกาล ปัจจุบันหนองหรือร่องน้ำได้หมดสภาพไปแล้ว เหลืออยู่แต่ความทรงจำว่า บ้านร่องซี้ควายในปูลุขนรุ่นหลัง ได้ทราบชื่อ “บ้านล่อง” มาตราบเท่าทุกวันนี้

สภาพทั่วไป

ด้านประชากร

หมู่ที่ ๒ บ้านล่อง จำนวน ๓๑๘ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๓๕๑ คน ชาย ๔๐๙ คน หญิง ๔๗๖ คน

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย

การประปา

- การประปาส่วนภูมิภาค
- ประปาหมู่บ้าน
- บ่อน้ำบาดาล (खुดเอง)

การไฟฟ้า สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

การสื่อสาร ที่ทำการไปรษณีย์ป่าซาง ชุมสายโทรศัพท์ป่าซาง

การที่ดิน ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนมากจึงใช้ในการเกษตร เช่น ทำนาทำสวนทำไร่

ด้านเศรษฐกิจ

๑. โครงสร้างทางเศรษฐกิจ / รายได้ด้านเศรษฐกิจ เศรษฐกิจของชุมชนอยู่ในระดับปานกลาง เพราะประชาชนในชุมชนมีอาชีพหลักและเสริม ตามแนวพระราชดำริ “ เศรษฐกิจพอเพียง “

๒. การเกษตร

- พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำการเกษตร ได้แก่ ที่นาข้าว ลำไย พืชผัก เลี้ยงวัว เลี้ยงปลาและทำไร่นาสวนผสม (เกษตรผสมผสาน)

๓. การพาณิชย์กรรมและการบริการ

- สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม
- สถานประกอบการเทศพาณิชย์
- สถานประกอบการ

หมู่ที่ ๓ บ้านฉางข้าวน้อยเหนือ ตำบลป่าซาง

เจ้ากาวิละได้แวะมาที่ป่าซาง ก่อนที่จะไปสร้างเมืองเชียงใหม่และได้สร้างป่าซางให้เป็นเมืองหน้าด่านเพื่อรวบรวมพลเมือง ระหว่างที่อยู่ป่าซาง เจ้ากาวิละก็ให้ราษฎรพากันบุกเบิกที่ดินเป็นไร่นา ทำสวนเลี้ยงชีพ และได้มีการสร้างฉางข้าวไว้เป็นที่เก็บข้าว แต่ที่ป่าซางเป็นที่พำนักของเจ้ากาวิละชั่วคราวจึงเป็นฉางข้าวน้อย ส่วนที่ในวังจะเป็นฉางข้าวเจ้าหลวง หมู่บ้านที่ตั้งใหม่นี้จึงมีชื่อเรียกว่า “ บ้านฉางข้าวน้อย ” ส่วนคำว่าเหนือเรียกจากน้ำแม่ทาที่ไหลล่องไปทางเหนือ จึงเรียกว่า “ บ้านฉางข้าวน้อยเหนือ ” มาจนทุกวันนี้

ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม สิ้นสุดเดือนพฤษภาคมและมีอากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนตุลาคม และมีฝนตกหนักในเดือนกันยายน

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ และจะมีอากาศหนาวสุดในช่วงเดือนธันวาคม

ประชากร หมู่ที่ ๓ บ้านฉางข้าวน้อยเหนือ จำนวน ๔๙๒ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๙๕๖ คน ชาย ๔๔๘ คน หญิง ๕๐๘ คน

อาชีพ รายได้ส่วนใหญ่มาจากอาชีพเกษตรกรรม ทำนา ทำไร่ ทำสวน รองลงมาคือรับจ้างทั่วไป ทางด้านการเกษตรพื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำเกษตร ได้แก่ ที่นา เกษตรกรนิยมทำนาข้าวปีละครั้ง ส่วนพืชสวนที่นิยมปลูกมาก คือ ลำไยและพืชล้มลุก นอกจากรายได้ที่มาจากจากการเกษตรแล้ว ชุมชนฉางข้าวน้อยเหนือยังมีการจัดตั้งโครงการต่าง ๆ เพื่อเป็นรายได้เสริมนอกเหนือจากการเกษตรอีกด้วย เช่น โครงการทำปุ๋ยอินทรีย์ จากวัสดุที่มีในท้องถิ่น เพื่อนำปุ๋ยมาใช้และจำหน่าย โครงการกลุ่มอาชีพ ผลิตผ้าฝ้ายสำเร็จรูปโดยนำผ้าฝ้ายทอ มาตัดเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปตามรูปแบบที่ตลาดต้องการ

ผลิตภัณฑ์ของชุมชน ผลิตภัณฑ์ของชุมชน เป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่นำผ้าฝ้ายทอมาตัดเย็บตามรูปแบบที่ตลาดต้องการ โดยวางจำหน่ายที่ศูนย์แสดงศิลปวัฒนธรรมเทศบาลตำบลป่าซางและร้านจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูปทั่วไปในตำบลป่าซาง

ศิลปะ วัฒนธรรม ทางด้านศิลปะ วัฒนธรรมชุมชนฉางข้าวน้อยเหนือมีวัดฉางข้าวน้อยเหนือเป็นสถานที่ฝึกอบรมบรรดาเด็กนักเรียนที่สนใจใฝ่รู้ธรรมะของพระพุทธองค์ มีการอบรมศีลธรรมให้แก่ศรัทธาสาธุชน ส่วนราชการ นักเรียนนักศึกษา สมาชิกชมรมผู้สูงอายุอำเภอป่าซาง นอกจากนี้ทางวัดยังจัดสร้างหอเก็บวัสดุครุภัณฑ์ ที่มีคุณค่าสำคัญ นับเป็นศิลปะโบราณวัตถุ เช่น พระพุทธรูปสำคัญของทางวัด ได้นำเก็บ

รักษาไว้ มีคณะกรรมการ ทำบัญชี ขึ้นทะเบียนบันทึกไว้เป็นกิจลักษณะ และอาราธนาออกมาให้ประชาชนได้
สรองน้ำในวันมหาสงกรานต์ของทุกปี

สถานที่ท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวหรือสถานที่ที่น่าสนใจของชุมชนฉางข้าวน้อยเหนือ คือ พระธาตุศรี
จอมยองตั้งอยู่ในบริเวณวัดฉางข้าวน้อยเหนือเป็นที่เคารพสักการะของชาวบ้านและมีประเพณีสรองน้ำพระธาตุ
ในเดือนเมษายนของทุกปี

การคมนาคม ถนนสายหลัก คือ ถนนสายลำพูน – ลี้

ประเพณี งานประเพณีตามเทศกาล คือ งานประเพณีแห่เทียนพรรษา งานประเพณีสงกรานต์ และ
งานประเพณีสรองน้ำพระธาตุศรีจอมยองของวัดฉางข้าวน้อยเหนือ

ทักษะฝีมือแรงงาน ชุมชนมีทักษะในการทอผ้าฝ้าย การตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูปจากผ้าฝ้ายทอมือ

ศักยภาพของชุมชน ชุมชนมีการรวมกลุ่มจัดตั้งโครงการต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนและเพิ่มรายได้ให้แก่ชุมชน
สร้างความเข้มแข็งและความสามัคคีให้เกิดแก่หมู่คณะ เช่น โครงการกลุ่มอาชีพผลิตผ้าฝ้ายสำเร็จรูป โครงการ
ทำปุ๋ยอินทรีย์ เป็นต้น

หมู่ที่ ๔ บ้านฉางข้าวน้อยใต้ ตำบลป่าซาง

ในสมัยนั้นเจ้าผู้ครองนครหริภุญชัย คือ เจ้าภารตี ภูธร บวร ได้มาตั้งฉางเก็บข้าวไว้ในหมู่บ้านโดย
สร้างเป็นหลังเล็ก ๆ (น้อย) จึงตั้งชื่อบ้านและวัดว่า “ สันเข้าน้อย ” ต่อมากลายเป็น “ ฉางข้าวน้อย ” จึง
เรียกว่า “ ฉางข้าวน้อยใต้ ” เนื่องจากมีชื่อ “ ฉางข้าวน้อย ” ๒ แห่งด้วยกัน

ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม สิ้นสุดเดือนพฤษภาคมและมีอากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนตุลาคม และมีฝนตกหนักในเดือนกันยายน

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ และจะมีอากาศหนาวสุดในช่วงเดือน
ธันวาคม

ประชากร

หมู่ที่ ๔ บ้านฉางข้าวน้อยใต้ จำนวน ๓๕๒ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๗๓๔ คน แบ่งเป็นชาย
๓๓๑ คน หญิง ๔๐๓ คน

อาชีพรายได้ส่วนใหญ่ของชุมชน ฉางข้าวน้อยใต้มาจากอาชีพเกษตรกรรม พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำนา
ข้าว และสวนลำไย รองลงมาคือการทำผ้าบาติกและผลิตภัณฑ์สินค้าจากผ้าพื้นเมือง มีสถานประกอบการ
ด้านพาณิชย์กรรม คือสถานบริการน้ำมัน ๑ แห่งและร้านค้า จำหน่ายสินค้าพื้นเมืองกระจายอยู่ ๒ ผังถนนสาย
ลำพูน-ลี้

ผลิตภัณฑ์ของชุมชน ทางด้านผลิตภัณฑ์ของชุมชน ชุมชนฉางข้าวน้อยใต้ มีการรวมกลุ่มอาชีพ
ผลิตภัณฑ์จากผ้า (ผ้าพื้นเมือง ตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป) ดังนั้นผลิตภัณฑ์ของชุมชนจึงออกมาในรูปแบบ
เสื้อผ้าพื้นเมืองสำเร็จรูป มีจำหน่ายตามร้านค้ากระจายอยู่ ทั้ง ๒ ผังถนนสายลำพูน-ลี้ ของชุมชนฉางข้าวน้อย
ใต้

ศิลปะ วัฒนธรรม ชุมชนฉางข้าวน้อยใต้ มี วัดฉางข้าวน้อยใต้เป็นที่เคารพสักการะของชุมชน มีการ
อนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม เช่น การฟ้อนยอง การตีกลองบูชา การฟ้อนเล็บ ดนตรีพื้นเมือง ของชุมชน
 เป็นต้น

สถานที่ท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนฉวางข้าวน้อยใต้ ส่วนใหญ่ผู้ที่สัญจรผ่านไปมา จะแวะกราบไหว้พระธาตุครูบาคางเป็ด ซึ่งอยู่ในวัดฉวางข้าวน้อยใต้ และแวะลงเลือกซื้อเสื้อผ้าพื้นเมืองสำเร็จรูปตามร้านค้า ๒ ข้างทาง บนถนนสายลำพูน-ลี่ ของชุมชนฉวางข้าวน้อยใต้

การคมนาคม ถนนสายหลัก คือ ถนนสายลำพูน – ลี่

ประเพณี เทศกาลและประเพณีของชุมชนฉวางข้าวน้อยใต้ มีประเพณีสงกรานต์ตามเทศกาลและประเพณีสงกรานต์พระธาตุครูบาคางเป็ด ประมาณวันที่ ๒๓-๒๔ เมษายน ของทุกปี

ทักษะฝีมือแรงงาน ทางด้านฝีมือและทักษะของคนในชุมชน ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการตัดเย็บเสื้อผ้า ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ของชุมชน รองลงมาจะเป็นทักษะด้านการจักสานอุปกรณ์ ที่ใช้ในครัวเรือน เป็นต้น

ศักยภาพของชุมชน ชุมชนมีการรวมกลุ่มจัดตั้งโครงการต่าง ๆ เพื่อสร้างรายได้และสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน เช่น โครงการอุดหนุนอาชีพการเลี้ยงโคขุน การรวมกลุ่มอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป ทุกโครงการที่จัดตั้งขึ้นล้วนแต่เป็นการสร้างความสามัคคี และความเข้มแข็งให้กับชุมชน นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างงานสร้างรายได้ให้เกิดแก่ชุมชนอีกด้วย

หมู่ที่ ๕ บ้านหนองหอย ตำบลป่าซาง

บ้านหนองหอยเป็นหมู่บ้านที่แยกออกมาจากหมู่บ้านล้อง หมู่ ๒ โดยมีผู้นำชุมชนในอำเภอป่าซางหลายท่านได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแบ่งแยกหมู่บ้านล้องออกมาเป็นหมู่บ้านหนองหอยและได้มีการแต่งตั้งชื่อหมู่บ้านว่าหมู่บ้านหนองหอย หมู่ ๕ ของตำบลป่าซาง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน จากการแบ่งแยกหมู่บ้านหนองหอยนี้เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ หรือประมาณ ๔๗ ปีมาแล้ว จนถึงปัจจุบัน

สภาพทั่วไป

ด้านประชากร

หมู่ที่ ๓ บ้านหนองหอย จำนวน ๒๒๖ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๕๔๘ คน ชาย ๒๔๕ คน หญิง ๓๐๓ คน

สภาพเศรษฐกิจ

โครงสร้างทางเศรษฐกิจ/รายได้ประชากร

รายได้ส่วนใหญ่ของประชากรมาจากการประกอบอาชีพ ทอผ้าพื้นเมือง

การเกษตร

พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำการเกษตร ได้แก่ ที่นาข้าว ลำไย

การพาณิชย์กรรมและบริการ

๑. สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม
๒. สถานประกอบการเทศพาณิชย์
๓. สถานประกอบการด้านบริการ

ด้านสังคม

- ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่ใช้พูดภาษาคำเมือง ภาษาคำยอง
- ภาษาเขียนใช้ภาษาไทยกลาง

การศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม

- โรงเรียน ๑ แห่ง
- วัด ๑ แห่ง

การสาธารณสุข

- อสม. จำนวน ๑๗ คน

๓.๒ พื้นที่ ตำบลปากบ่อง ประกอบด้วย

หมู่ที่ ๑ บ้านสบทา ตำบลปากบ่อง

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน

บ้านสบทามาจากเมืองกลาง เป็นชุมชนเขมร เข้ามาลากไม้ นำช้างมาอาบน้ำ แล้วย่างทำน้ำ คนผ่านไปมาจะเรียกว่าวังช้าง คนที่มาเลี้ยงช้าง ชื่ออยู่จุ่ม ซึ่งได้มาแต่งงานมีครอบครัวเป็นคนไทยและมาเริ่มปักหลักสร้างบ้าน อยู่ตรงที่น้ำกวังและน้ำทามาสบกัน จึงได้ชื่อว่า “บ้านสบทา” ต่อมาจนถึงปี ๒๕๓๓ ได้มีการเปลี่ยนชื่อจากหมู่บ้านมาเป็นชุมชนสบทากันโดยตั้งขึ้นตามโครงการจัดตั้งชุมชนของอำเภอป่าซาง

ที่ตั้ง/โครงสร้างพื้นฐาน

ประชากร

ประชากรหมู่ที่ ๑ บ้านปากบ่อง จำนวน ๖๘๒ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๑,๒๒๓ คน แบ่งออกเป็น ชาย ๕๕๕ คน หญิง ๖๖๘ คน

การคมนาคม การจราจร ถนนสายหลัก คือ ถนนสายลำพูน – ลี้ และถนนสายสบทา – ท่าลี่

การประปา

- ประปาส่วนภูมิภาค
- ประปาหมู่บ้าน (ใช้เฉพาะที่ศาลาอเนกประสงค์)
- บ่อน้ำบาดาล (ขุดเอง)

การประกอบอาชีพ ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนมากจึงใช้ในการเกษตร เช่น ทำนา ทำสวน ทำไร่

ด้านเศรษฐกิจ/รายได้ประชากร

ด้านเศรษฐกิจ โครงสร้างการผลิตตามลักษณะวัฒนธรรมเดิมของชุมชน คือ การผลิตทางการเกษตร ประกอบกับพื้นที่ตั้งชุมชนเป็นที่ราบลุ่มที่อยู่ระหว่างลำน้ำถึง ๓ สายคือ แม่น้ำทา แม่น้ำกวัง และแม่น้ำปิง ทำให้สภาพดินบริเวณนี้มีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูกเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร อาทิ ทำนา ทำไร่ และทำสวน ซึ่งพืชเศรษฐกิจที่สำคัญและนำชื่อเสียงมาสู่พื้นที่นี้ ลำไย ฝัอก กระเทียม

การเกษตร พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำการเกษตร ได้แก่ ทำนา เกษตรกรนิยมทำนาข้าวปีละ ๒ ครั้ง หลังฤดู ทำนา ทำไร่ กระเทียม ฝัอก ส่วนพืชสวนที่นิยมปลูกมาก คือ ลำไย

การพาณิชย์กรรมและบริการ

สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม

- สถานีบริการน้ำมัน ๑ แห่ง
- ตลาดสด ๒ แห่ง

การอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว และหัตถกรรมสินค้าพื้นเมือง เช่น การเย็บผ้า พื้นเมืองและมีการทำอาหารแปรรูปจากปลา

การท่องเที่ยว งานประเพณีแข่งขันเรือประจำปี ซึ่งจะมีขึ้นในเดือนพฤศจิกายนของทุกปี

ด้านสังคม กลุ่มชาติพันธุ์ – ภาษา – ภาษาเขียน

- ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่ใช้พูดภาษาคำเมือง ภาษายอง
- ภาษาเขียนใช้ภาษาไทยกลาง

การศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม

- โรงเรียน จำนวน ๑ แห่ง
- โรงเรียนเอกชน จำนวน ๒ แห่ง
- วัด จำนวน ๑ แห่ง

สาธารณสุข

- อสม. จำนวน ๓๖ คน

หมู่ ๒ บ้านท่าตันจิว ตำบลปากบ่อง

บ้านท่าก่องจิว เดิมหมู่บ้านนี้มีแม่น้ำปิงไหลผ่าน แบ่งเขตแดนระหว่างจังหวัดลำพูนกับจังหวัดเชียงใหม่ ตรงบริเวณทำน้ำในเขตจังหวัดลำพูน บริเวณหมู่บ้านนี้มีต้นนุ่น (ทางเหนือเรียกว่าต้นจิว) ขนาดใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ต่อมานานปีเข้า น้ำปิงได้เซาะตลิ่งของลำน้ำปิง ต้นนุ่นหรือต้นจิวดังกล่าว จึงได้ถูกน้ำเซาะพัดพาไป ต่อมาภายหลังชาวบ้านจึงตั้งชื่อเพื่อเป็นอนุสรณ์ โดยชื่อของหมู่บ้านว่า ท่าก่องจิว

ประชากร หมู่ ๒ บ้านท่าตันจิว จำนวน ๑๘๑ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๓๑๔ คน แบ่งเป็นชาย ๑๔๕ คน หญิง ๑๖๙ คน

ลักษณะภูมิประเทศ หมู่บ้านท่าก่องจิว มีพื้นที่บางส่วนอยู่ติดกับแม่น้ำปิง เขตติดต่อกับ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

สภาพภูมิอากาศ โดยทั่วไปแล้วจะมี ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว แต่ในช่วงหน้าฝน ฝนตกหนัก บ้านที่อยู่ติดกับแม่น้ำปิงจะเกิดน้ำท่วม น้ำขัง

สภาพทางเศรษฐกิจ

- รายได้เฉลี่ย ๓๐,๐๐๐ บาท / คน / ปี
- ครัวเรือนมีการออมร้อยละ ๕๖.๓ ของครัวเรือนทั้งหมด
- ชาวบ้านส่วนใหญ่ทำสวน ทำนา และเลี้ยงปลาในกระชัง
- ชาวบ้านที่อยู่ริมน้ำ จะเลี้ยงปลาในกระชัง โดยส่งให้กับพ่อค้า หรือบริษัทเอกชน หรือบางครั้งก็นำไปจะหน่ายที่ตลาดภายในและภายนอกชุมชน

- ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน มีเส้นทางการคมนาคมขนส่งใช้ได้ตลอดปี

สภาพสังคม

- สภาพบ้านเรือนของชาวบ้านมีความมั่นคงและถาวร มีการจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบ ถูกสุขลักษณะ มีความอบอุ่น
- ประชาชนส่วนใหญ่มีสุขภาพดี ผู้สูงอายุได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี ร้อยละ ๕๒
- เด็กและเยาวชนได้รับการศึกษาภาคบังคับทุกคน ประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่อ่านออกเขียนได้
- ชาวบ้านท่าก่องจิวเป็นหมู่บ้านที่สงบสุขประชาชนส่วนใหญ่ไม่ยุ่งกับยาเสพติด ปฏิบัติกิจทางศาสนาอย่างน้อยสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง
- ผู้สูงอายุและผู้พิการ ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

ประเพณี หมู่บ้านท่าก่องจิวจะร่วมกันจัดงานบุญประจำปีไม่ว่าจะเป็น ประเพณีสงกรานต์ หรืองานบุญประจำปี

การท่องเที่ยว วัดท่ากอจี่ เป็นวัดที่สวยงามมาก โดยผู้ที่มาเที่ยว จะได้ชมศิลปะ ภาพวาดฝาผนังที่งดงามและยังเป็นโบราณสถานที่สำคัญของอำเภอป่าซางอีกด้วย

หมู่ ๓ บ้านหนองสะลีก ตำบลปากบ่อง

บ้านหนองสะลีก ตั้งอยู่ที่ถนนสบทา - ท่าลี่ ตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แยกตัวมาจากบ้านหนองคู มาเป็นหมู่ที่ ๓ บ้านหนองสะลีก มีแม่น้ำปิงไหลผ่าน

ประชากร จำนวน ๑๓๗ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๓๒๓ คน แบ่งเป็นชาย ๑๕๓ คน หญิง ๑๖๗ คน

ลักษณะภูมิประเทศ หมู่บ้านหนองสะลีก มีพื้นที่บางส่วนอยู่ติดกับแม่น้ำปิง ลักษณะพื้นที่เป็นที่ราบลุ่มระหว่างหุบเขา พื้นที่อุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การทำเกษตรกรรม

สภาพภูมิอากาศ โดยทั่วไปแล้วจะมี ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว แต่ในช่วงหน้าฝน ฝนตกหนัก บ้านที่อยู่ติดกับแม่น้ำปิงจะเกิดน้ำท่วม น้ำขัง

สภาพทางเศรษฐกิจ

- รายได้เฉลี่ย ๓๐,๐๐๐ บาท / คน / ปี
- ชาวบ้านส่วนใหญ่รับจ้าง ทำสวน ทำนา และเลี้ยงปลาในกระชัง และค้าขาย
- ชาวบ้านที่อยู่ริมน้ำ จะเลี้ยงปลาในกระชัง โดยส่งให้กับพ่อค้า หรือบริษัทเอกชน หรือบางครั้งก็นำไปจะหน่วยที่ตลาดภายในและภายนอกชุมชน
- ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน มีเส้นทางคมนาคมขนส่งใช้ได้ตลอดปี

สภาพสังคม

- สภาพบ้านเรือนของชาวบ้านมีความมั่นคงและถาวรมีการจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบ ถูกสุขลักษณะ มีความอบอุ่น
- ประชาชนส่วนใหญ่มีสุขภาพดี ผู้สูงอายุได้รับการ ตรวจสอบสุขภาพประจำปี ร้อยละ ๕๒
- เด็กและเยาวชนได้รับการศึกษาภาคบังคับทุกคน ประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่อ่านออกเขียนได้
- ชาวบ้านหนองสะลีกเป็นหมู่บ้านที่สงบสุข ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ยุ่งกับยาเสพติด ปฏิบัติกิจทางศาสนาเป็นประจำ
- ผู้สูงอายุและผู้พิการ ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

ประเพณี หมู่บ้านหนองสะลีกมีงานบุญประจำปีที่ชาวบ้านร่วมใจกันจัดขึ้น คือ ประเพณีการรดน้ำดำหัวรูปเหมือนครูบาวัตรธรรมวังเวง

การท่องเที่ยว วัดธรรมสังเวช (วัดหนองสะลีก) ตั้งอยู่ที่บ้านหนองสะลีก สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๔๖๐ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย มีอาคารอเนกประสงค์ อุโบสถ ปูนียวัตถุ พระพุทธรูปพระประธานปางมารวิชัย เจดีย์ทรงล้านนาไทย และตู้พระไตรปิฎก ซึ่งวัดธรรมสังเวชเป็นวัดเก่าแก่ที่ต่อมาได้มีการปฏิสังขรณ์ขึ้นใหม่ ซึ่งมีความสวยงามและคงไว้ซึ่งวัฒนธรรมแบบล้านนา

หมู่ ๔ บ้านหนองผ่า ตำบลปากบ่อง

จากเดิมหมู่บ้านหนองผ่าในปัจจุบันมีชื่อเรียกว่า บ้านท่าพันเกวียน ตั้งอยู่ในอำเภอปากบ่อง เป็นหมู่บ้านที่มีความเก่าแก่กว่า ๓๐๐ ปี ต่อมาได้แยกตัวออกจากพื้นที่หมู่ ๓ บ้านหนองสะลีก เป็น หมู่ ๔ บ้านหนองผ่า ซึ่งชื่อของหมู่บ้านนั้น เรียกตามหนองน้ำบริเวณหน้าวัดหนองผ่าซึ่งมี “ ผ่า ” (พืชน้ำชนิดหนึ่ง) อยู่จำนวนมาก

ที่ตั้ง บ้านหนองผำ ตั้งอยู่ในตำบลป่าซาง ห่างจากตลาดป่าซางไปทางถนนสบทา – ท่าลี่ ไปทางทิศ ตะวันตกประมาณ ๒ กิโลเมตร

อาชีพ ชาวบ้านหนองผำ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร และทำสวนลำไย

ศาสนา ชาวบ้านหนองผำส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีวัดประจำหมู่บ้าน คือวัดหนองผำ เป็นศูนย์รวมจิตใจ ของของชาวหนองผำ

ลักษณะทั่วไป

- มีเนื้อที่ประมาณ ๕๐๐ กว่าไร่

ประชากร จำนวนครัวเรือน ๒๖๙ ครัวเรือนจำนวนประชากร ๖๖๒ คน แยกเป็น ชาย ๓๒๒ คน หญิง ๓๔๐ คน

ลักษณะภูมิประเทศ

บ้านหนองผำ ตั้งอยู่บริเวณที่ราบลุ่ม ริมฝั่งแม่น้ำปิง โดยทั่วไปจะมี ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูหนาว อากาศไม่ร้อนมากเนื่องจากมีสวนผลไม้และอยู่ใกล้แม่น้ำ

สภาพทางเศรษฐกิจ

- ชาวบ้านส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรทำสวนลำไยและทำนาข้าว นอกจำนั้นประกอบ อาชีพค้าขาย
- ผลผลิตที่จำหน่ายสู่ตลาดภายในและภายนอกชุมชน ได้แก่ ลำไยสดและอบแห้ง ปลาทับทิม และผ้าทอ
- ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน มีเส้นทางคมนาคมในการขนส่งใช้ได้ตลอดทั้งปี

สภาพสังคม

- สภาพบ้านเรือนของชาวบ้านหนองผำมีความมั่นคงถาวรมีการจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบถูก สุขลักษณะ มีครอบครัวมีความอบอุ่น
- ครัวเรือนในหมู่บ้านหนองผำส่วนใหญ่เป็นสมาชิกกลุ่มที่ตั้งขึ้นในหมู่บ้าน และมีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็นเพื่อประโยชน์ของชุมชน

ประเพณี ในวันที่ ๑๘ เมษายนของทุกปี ชาวบ้านจะร่วมใจกันจัดงานประเพณีอาบน้ำกุ่มน้ำธาตุ ซึ่งเป็นประเพณีที่สืบทอดกันมานานจนกลายเป็นประเพณีสำคัญประจำท้องถิ่น ที่ชาวบ้านจะร่วมกันจัดงานและ เข้าร่วมกันทำบุญสงฆ์น้ำพระ

ผลิตภัณฑ์ของชุมชน ชาวบ้านหนองผำจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มในการจัดกิจกรรมและประกอบอาชีพ ได้แก่

- การรวมกลุ่มเลี้ยงปลาในกระชัง ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มกันสร้างอาชีพ และร่วมกันจัดหาตลาดในการ จำหน่ายสินค้า
- กลุ่มเกษตรกรบ้านหนองผำ จัดตั้งเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ มีสมาชิกในกลุ่ม ๗๖ คน เป็นการรวมกลุ่มกันเพื่อช่วยเหลือในเรื่องการทำการเกษตร การลงทุน และการจำหน่ายผลผลิต ทางการเกษตรด้วย

สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ

วัดหนองผำ เป็นวัดประจำชุมชน เป็นที่เคารพสักการะของชาวบ้านหนองผำ สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๓๐๐ ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อ พ.ศ.๒๓๒๐ ตั้งอยู่ที่เลขที่ ๖๒ บ้านหนองผำ หมู่ ๔ ตำบลปากบ่อง

อำเภอป่าซาง อาคารเสนาสนะ ประกอบไปด้วย อุโบสถ วิหาร กุฏิสงฆ์ หอระฆัง ปูชนียวัตถุ มี พระพุทธรูปพระประธานและเจดีย์ที่มีความเก่าแก่และสวยงาม

หมู่ ๕ บ้านปากบ่อง ตำบลปากบ่อง

จากเดิมหมู่บ้านปากบ่องเป็นที่ว่าการอำเภอปากบ่องและเป็นที่ตั้งสถานีตำรวจ ซึ่งเป็นสถานที่ตัดสินประหาร นักโทษที่กระทำความผิด และต่อมาได้ย้ายที่ว่าการอำเภอและสถานีตำรวจไปอยู่ที่ว่าการอำเภอป่าซางจนถึง ปัจจุบัน หมู่บ้านปากบ่องจะมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า บ้านก้อง ซึ่งเรียกตามที่ตั้งของวัดบ้านก้อง เดิมแม่บ้าน ปากบ่องจะอยู่หมู่เดียวกับบ้านสบทา คือ หมู่ ๑ หลังจากนั้นได้แยกออกมาจากหมู่ ๑ เป็นหมู่ ๕

ลักษณะที่ตั้งและอาณาเขต

ประชากร หมู่ที่ ๕ บ้านปากบ่อง จำนวน ๒๗๔ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๗๐๓ คน แบ่ง ออกเป็น ชาย ๓๒๔ คน หญิง ๓๗๙ คน

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคม การจราจร ถนนสายหลักคือ ถนนสบทา – ท่าลี่

การใช้ที่ดิน ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม การใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนมากจึงใช้ในการเกษตร เช่น ทำนา ทำสวน ทำไร่

อาชีพ ชาวบ้านปากบ่อง ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ค้าขายและแปรรูปสินค้าทางการเกษตร

ศาสนา ชาวบ้านส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีวัดประจำหมู่บ้าน ๔ วัด ได้แก่ วัดธรรมสังเวช วัดหนองผำ วัดท่าตันจิว วัดบ้านก้อง

เศรษฐกิจ / สังคม

- เศรษฐกิจของชุมชนค่อนข้างดี เนื่องจากประชากรมีอาชีพหลักและอาชีพเสริมซึ่งได้แก่ อาชีพเกษตรกรรม ค้าขาย และแปรรูปสินค้าทางการเกษตร
- พื้นที่ส่วนใหญ่ในการทำเกษตร ได้แก่ ที่นาข้าว เกษตรกรนิยมทำนาข้าวปีละครั้ง หลังฤดูทำนาก็จะทำไร่ กระทบยอด เผือก ส่วนพืชสวนที่นิยมปลูกมากคือลำไย
- การอุตสาหกรรมในชุมชน ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว ได้แก่ โรงอบลำไย กาละแม แม่สุพิน ฯลฯ
- ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่สื่อสารด้วยภาษาคำเมืองและคำยอง

ประเพณี/เทศกาลประจำปีที่น่าสนใจของหมู่บ้าน

ประเพณีสำคัญของท้องถิ่น คือประเพณีสงกรานต์แม่เทียนพรรษา ซึ่งเป็นประเพณีที่ชาวบ้านได้ร่วมกันจัดและสืบทอดมาทุก ๆ ปี

ส่วนที่ ๓

การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อมของการท่องเที่ยว ในเทศบาลตำบลป่าซาง และประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเทศบาลตำบลป่าซาง

สถานการณ์และปัจจัยแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลป่าซาง การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อมของการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลป่าซางสามารถสรุปปัจจัยที่เป็นจุดแข็งจุดอ่อนโอกาสและอุปสรรคและวิเคราะห์ประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนี้

๓.๑ การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อม

๓.๑.๑ จุดแข็ง

๑) ท่าเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เหมาะแก่การเป็นจุดศูนย์กลางเชื่อมโยงคมนาคม การค้าการท่องเที่ยว การลงทุนและการศึกษาด้านทุนวัฒนธรรม

๒) นโยบายของผู้บริหารให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้านการท่องเที่ยว โดยกำหนดไว้ในแผนสามปี เทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง

๓) ประชาชนในพื้นที่เทศบาลตำบลป่าซาง มีความต้องการให้พัฒนาพื้นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในตำบล เพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับประชาชน

๔) มีพื้นที่และทรัพยากรเหมาะสมกับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเชิงวัฒนธรรม

๕) มีทุนทางสังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลายทางชาติพันธุ์ ได้แก่ ประเพณี ภาษาและภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น

๖) มีความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่นหลายด้านซึ่งสามารถใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอาชีพและสร้างรายได้ของประชาชน

๓.๑.๒ จุดอ่อน

๑) ขาดระบบการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ ขาดการเชื่อมโยงการจัดการท่องเที่ยวภายในและการประสานการจัดการท่องเที่ยวเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง

๒) ขาดบุคลากรผู้ปฏิบัติงานด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ส่งผลให้การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวขาดประสิทธิภาพไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์เท่าที่ควร

๓) ประชาชนในพื้นที่ยังขาดการรับรู้และไม่เข้าใจถึงประโยชน์ของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่

๔) ขาดความต่อเนื่องในการจัดโครงการหรือกิจกรรมที่กระตุ้นให้เกิดการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว

๕) ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อโคโรนา-๑๙ ส่งผลให้เกิดข้อจำกัดทั้งในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ

๓.๑.๓ โอกาส

๑) จังหวัดลำพูนได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว โดยได้จัดทำแผนพัฒนาจังหวัดลำพูน พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ และใช้การท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเมือง สู่มืองแห่งวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวแบบสมดุลและยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของผู้บริหารเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง

๒) การเข้าร่วมเป็นประชาคมอาเซียน (AEC) ทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น
๓) นโยบายของรัฐบาลพลเอก ประยุทธ์จันทร์โอชา ได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวโดยรัฐบาลได้กำหนดให้ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นปีท่องเที่ยววิถีไทย ๒๕๕๘ (๒๐๑๕ Discover Thainess) รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมให้เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทยอย่างเป็นทางการ

๔) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๖ กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ในท้องถิ่น โดยที่หน่วยงานราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคส่งเสริมและสนับสนุนการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามแผนการกระจายอำนาจทำให้เทศบาลได้รับโอกาสในการจัดสรรงบประมาณ เพื่อดำเนินการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้อย่างเต็มที่และตรงตามความต้องการของสภาพพื้นที่

๕) ปัจจุบันมีเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย ระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาด้านการท่องเที่ยว และทำให้เข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวได้ดียิ่งขึ้น

๓.๑.๔ อุปสรรค

๑) การดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลขาดความต่อเนื่อง ในการสนับสนุนงบประมาณ ผลจากความไม่มั่นคงทางการเมือง

๒) ขาดการสนับสนุนงบประมาณในโครงการที่เกินศักยภาพของเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง

๓) สถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งอยู่ในความเขตรับผิดชอบของหน่วยงานอื่น ทำให้มีข้อจำกัดในการดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

๔) การพัฒนาด้านการค้าการท่องเที่ยวที่ขยายตัวเพิ่มขึ้น ทำให้พื้นที่เกิดขยะในครัวเรือนร้านค้าร้านอาหารที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกวัน ทำให้ไม่สามารถกำจัดขยะมูลฝอยได้ทันและทั่วถึงหมดไปได้จึงเกิดปัญหามลพิษจากขยะขึ้น

๕) เกิดภาวะการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ทำการดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ ไม่สามารถดำเนินการได้และขาดความต่อเนื่องในการดำเนินการ

๓.๒ ประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย

จากการวิเคราะห์สถานการณ์การท่องเที่ยวไทยและตลาดโลกศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยสามารถสรุปประเด็นสำคัญนำไปสู่การกำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนี้

๑) การขยายตัวของการท่องเที่ยวโลก

การขยายตัวทางเศรษฐกิจการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการตลาดความร่วมมือระหว่างประเทศตามกรอบความร่วมมือต่างๆ การเติบโตของกลุ่มประเทศ BRIC (บราซิลรัสเซียอินเดียและจีน) และการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างประชากรโลกและแนวโน้มนักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (Special Interest Tourism) มากขึ้นนับเป็นโอกาสดีของประเทศไทยในการขยายการตลาดไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวดังกล่าวซึ่งไทยมีความพร้อมในโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรองรับและช่วงชิงนักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวเฉพาะทาง (Special Interest Tourism) เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ(Health Tourism) การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย (Adventure Tourism) การท่องเที่ยวเชิงศาสนา(Spiritual Tourism) การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและนิทรรศการ (MICE) และการท่องเที่ยวเชิงกีฬา(Sports Tourism) กลุ่มท่องเที่ยวสูงอายุครอบครัวและฮันนีมูน

เป็นต้น อย่างไรก็ตามแนวโน้มการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวสูงขึ้นประเทศไทยจะต้องแข่งขันกับประเทศต่างๆ ที่พร้อมจะแย่งชิงตลาดนักท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน จึงต้องเตรียมความพร้อมในการสร้างนวัตกรรมการท่องเที่ยวใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดการท่องเที่ยวการส่งเสริมการท่องเที่ยวกลุ่มเฉพาะการลงทุนในการส่งเสริมภาพลักษณ์และเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

๒) ความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว

ปัญหาด้านความปลอดภัยกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อมและสุขอนามัยจากการขยายตัวของการท่องเที่ยว โดยเน้นปริมาณนักท่องเที่ยวทำให้แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งเสื่อมโทรมประกอบกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศต่างๆ การเปิดตัวของประเทศเวียดนาม ลาว กัมพูชา ทำให้แหล่งท่องเที่ยวของไทยต้องปรับตัวไปสู่การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเพื่อให้เกิดความแตกต่างจากประเทศคู่แข่งประเทศไทย จึงต้องเร่งดำเนินการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวและหามาตรการในการแก้ไขกฎระเบียบและข้อบังคับต่างๆ ให้แหล่งท่องเที่ยวของไทยสามารถมีศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยวดังเดิม

๓) โครงสร้างการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวยังเป็นจุดอ่อนสำคัญของการจัดการ การท่องเที่ยวไทย กลไกการจัดการการท่องเที่ยวยังอ่อนแอขาดเอกภาพพัฒนาการท่องเที่ยวขาดความเชื่อมโยงระหว่างท้องถิ่น จังหวัด กลุ่มจังหวัดและประเทศขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนภาคเอกชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และชุมชนขาดความรู้ด้านการจัดการภูมิทัศน์และการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว จึงควรรหาแนวทางในการบูรณาการการทำงานร่วมกันกำหนดภารกิจขอบเขตของงานการพัฒนาให้ชัดเจนกำหนดรูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับพื้นที่สนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างครบวงจร

๔) วิกฤตและความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว

ทั้งจากภัยธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศโลก โรคระบาด สภาวะเศรษฐกิจที่ถดถอยหรือสถานการณ์ทางการเมืองวิกฤตและความเสี่ยงเหล่านี้ไม่สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้าและเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวอย่างมาก จึงต้องมีการเตรียมการรับมือกับปัญหาการดำเนินงานในเชิงนโยบายรวมถึงการออกมาตรการต่างๆ ด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้การท่องเที่ยวของประเทศสามารถฟื้นตัวได้ในระยะเวลาอันสั้น

๕) ความพร้อมของภาคบริการและการท่องเที่ยว

แม้ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโลกและความไม่สงบภายในประเทศแต่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศและมีโอกาสพัฒนาเป็น “ศูนย์กลางการบริการและการท่องเที่ยว” ของภูมิภาคเนื่องจากการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรโลกผู้สูงอายุจะเป็นโอกาสของไทยเนื่องจากมีความพร้อมของทรัพยากรการท่องเที่ยวที่จะรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ประเทศไทยยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศและมีโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม และ สปาที่มีมาตรฐานสูงบริการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพขยายตัวอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้เศรษฐกิจสร้างสรรค์มีบทบาทมากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจทั้งสินค้าบริการที่มีการสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มมูลค่ามากขึ้นและการทำธุรกิจที่ต้องใช้ความสร้างสรรค์สูงโดยเฉพาะในกลุ่มคนรุ่นใหม่ เช่น สาขาภาพยนตร์นิเมชัน การเขียนซอฟต์แวร์และเกมส์คอมพิวเตอร์ แฟชั่น เป็นต้น

ดังนั้นหากต้องการกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะยาวสู่ความยั่งยืนและนำมาซึ่งรายได้และความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ ประเด็นที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจำเป็นต้องให้ความสำคัญมี ๕ ประการ

๑. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกโดยมุ่งเน้นการพัฒนาและปรับปรุงระบบโลจิสติกส์และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว การสร้างโครงข่ายเส้นทางคมนาคมและระบบเชื่อมโยงการเดินทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านและในภูมิภาค เพื่อเตรียมความพร้อมประเทศให้มีศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศรวมทั้งให้อื้ออำนวยความสะดวกแก่คนทุกกลุ่ม (Tourism for All) แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐

๒. การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนโดยมุ่งเน้นการพัฒนาฟื้นฟูการท่องเที่ยวเสมือนโถมให้มีความสมบูรณ์ดั้งเดิม การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนการพัฒนาการท่องเที่ยวในลักษณะของกลุ่มการท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรองและยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของแหล่งท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานในระดับสากลและสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาท่องเที่ยวเพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีคุณภาพ มาตรฐานและสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยวได้

๓. การพัฒนาสินค้าบริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวโดยมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ กิจกรรมวัฒนธรรมและมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว การป้องกันและรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวการเสริมสร้างความเข้มแข็งและพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันเพื่อสร้างโอกาสและแรงจูงใจเพื่อพัฒนาด้านการลงทุนด้านการท่องเที่ยวให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้

๔. การสร้างความเชื่อมั่นและการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยมุ่งเผยแพร่ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสร้างสภาพแวดล้อมและพัฒนาาระบบสนับสนุนการตลาดท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับรู้และเข้าใจในภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ สร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสร้างกระแสการรับรู้เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าการท่องเที่ยว การดำเนินการตลาดเชิงรุก เพื่อประมุขลสิทธิ์จัดงานและจัดงานแสดงต่างๆ (Event) เผยแพร่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยมีเป้าหมายเพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้นมีการใช้จ่ายมากขึ้น และสร้างกระแสการท่องเที่ยวภายในประเทศมากขึ้นโดยมุ่งเน้นการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

๕. การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวโดยมุ่งเน้นการสร้างและพัฒนากลไกในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเพื่อให้การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวมีเอกภาพมีการบูรณาการร่วมกัน ลดความซ้ำซ้อนของภารกิจและเปิดโอกาสให้ทุกภาคเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการในทุกระดับแผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐

ส่วนที่ ๔

แนวทางการพัฒนาและยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว

เทศบาลตำบลป่าซางได้กำหนดวิสัยทัศน์(VISION) ของเทศบาล ดังนี้

“เทศบาลตำบลป่าซางมุ่งมั่นพัฒนา ให้ประชาชนมีความสุขที่ยั่งยืน ”

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยวแผนพัฒนาเทศบาลตำบลป่าซาง

(พ.ศ.๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

วัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์

๑. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพ ฝีมือแรงงาน แก่กลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มเกษตรกร
 ๒. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอาชีพและอุตสาหกรรมในครัวเรือนแก่ประชาชน
 ๓. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยเกื้อหนุน ด้านเศรษฐกิจในท้องถิ่นตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
 ๔. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว
 ๕. เพื่อสร้างและพัฒนาระบบเครือข่ายการตลาดกลาง และศูนย์จำหน่ายสินค้า OTOP ในท้องถิ่น
- พันธกิจของเทศบาลตำบลป่าซาง(MISSION)** จากวิสัยทัศน์ดังกล่าวของเทศบาลตำบลป่าซางคือ ทิศทางหรือความต้องการที่จะเป็นในอนาคตของเทศบาลตำบลป่าซางซึ่งมุ่งเน้นที่จะพัฒนา โดยมีภารกิจหลักที่ต้องกระทำ ได้แก่

๑. ปรับปรุงและพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการให้ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน เพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองในอนาคตและเศรษฐกิจของท้องถิ่น
๒. ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพเกษตรและหัตถกรรม
๓. ส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้คงอยู่ตลอดไป
๔. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น การศึกษา รายได้ต่อครัวเรือน สุขภาพกายและสุขภาพจิต สุขอนามัยในหมู่บ้าน เป็นต้น
๕. อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในทุก ๆ ด้านให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ
๖. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึง มีการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ด้วยกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต
๗. พัฒนาระบบการบริหารงาน โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหาร การตัดสินใจ ตลอดจนความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน
๘. เพิ่มศักยภาพองค์กรและบุคลากรในองค์กรให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

เป้าประสงค์ของเทศบาลตำบลป่าซาง

จากวิสัยทัศน์ (Vision) และพันธกิจ (Mission) ของเทศบาลตำบลป่าซาง ที่จะต้องดำเนินการได้นำมา กำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา (Goals) หรือสิ่งที่เทศบาลจะต้องดำเนินการให้บรรลุถึงเป้าหมายข้างหน้า ดังต่อไปนี้

๑. ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการให้ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน เพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองในอนาคตและเศรษฐกิจของท้องถิ่น
๒. ประชาชนที่ประกอบอาชีพเกษตรและหัตถกรรมให้มีรายได้เพิ่มขึ้นและพอเพียง

๓. ส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่ตลอดไป
๔. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น การศึกษา รายได้ต่อครัวเรือน สุขภาพกายและสุขภาพจิต สุขอนามัยในหมู่บ้าน เป็นต้น
๕. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพและประสิทธิภาพ
๖. ประชาชนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึง มีการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ด้วยกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต
๗. พัฒนาระบบการบริหารงาน โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหาร การตัดสินใจ ตลอดจนความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน
๘. เพิ่มศักยภาพองค์กรและบุคลากรในองค์กรให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

เป้าหมายการท่องเที่ยว

เทศบาลตำบลป่าซางมี นโยบายด้านการส่งเสริม ศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยว และกีฬา ร่วมกับประชาชน ชุมชน ส่วนราชการ องค์กรเอกชน ในการสนับสนุนอนุรักษ์สืบสานฟื้นฟูวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามของท้องถิ่น อาทิ งานประเพณีสงกรานต์ งานประเพณีแห่เทียนพรรษา งานประเพณีลอยกระทง งานแข่งเรือยาวประเพณี งานประเพณีทางศาสนา กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว

- ๑) ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการท่องเที่ยวและเร่งรัดการปรับปรุงมาตรฐานในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกความปลอดภัยและสุขอนามัย
- ๒) พัฒนา บุรณะ และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศาสนาและวัฒนธรรมเดิมที่มีอยู่แล้ว ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่มีศักยภาพสามารถเชื่อมโยงธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน
- ๓) ส่งเสริม สนับสนุนตลาดนักท่องเที่ยวภายในพื้นที่และภายในจังหวัด
- ๔) ส่งเสริมกิจกรรมและรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยว
- ๕) ผลักดันความร่วมมือของหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ
- ๖) พัฒนาด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จัก

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดลำพูน

วิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดลำพูน

“ลำพูน : นครแห่งทุนทางวัฒนธรรมชุมชน”

(Lamphun : The City of Community Cultural Capital, LCC)

พันธกิจ

พันธกิจด้านการเตรียมเมือง

พันธกิจที่ ๑ ด้านการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถประชาชนบนรากฐานทุนทางวัฒนธรรมชุมชน การพัฒนาศักยภาพและเพิ่มขีดความสามารถประชาชนบนรากฐานวัฒนธรรมชุมชน ความเชื่อ ศรัทธาและความรู้ พัฒนาระบบบริหารจัดการ พัฒนาสมรรถนะบุคลากรให้มีคุณภาพมีประสิทธิภาพ ให้เป็นสังคมแห่งคุณภาพ สุขสงบ เข้มแข็ง เชื่อมโยงฐานความรู้ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการพัฒนาในทุกมิติของสังคม

พันธกิจด้านการแต่งเมือง

พันธกิจที่ ๒ ด้านการพัฒนาภูมิโนเวศวัฒนธรรมและอารยสถาปัตยกรรม การพัฒนาภูมิโนเวศวัฒนธรรมชุมชน บนฐานอารยธรรม“หริภุญชัย”(ความเชื่อและความศรัทธาในพระพุทธศาสนา) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ที่สอดคล้อง ตามผังเมือง โดยต้องรักษารากและคุณค่าวัฒนธรรมไว้ อนุรักษ์ พื้นฟู และสร้างความมั่นคง สมดุล ของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วยกระบวนการมีส่วนร่วม โดยใช้ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น และ แนวทางการจัดการแบบชุมชนเป็นฐาน เป็นเครื่องมือในการพัฒนาท้องถิ่น

พันธกิจด้านการเปิดเมือง

พันธกิจที่ ๓ ด้านการพัฒนาเมืองวัฒนธรรม ส่งเสริมธุรกิจชุมชนสร้างสรรค์ การพัฒนาให้เป็นศูนย์กลาง และผู้นำเรื่องการจัดการทุนวัฒนธรรมชุมชนเพื่อความยั่งยืนส่งเสริมพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น ส่งเสริมธุรกิจสีเขียว และเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรม ท่องเที่ยว โดยใช้ทุนทางวัฒนธรรมชุมชนเป็นฐานในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการ เน้นฐานการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมไม่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิต และความหลากหลายทางชีวภาพของชุมชน

เป้าประสงค์

สร้างคุณค่าให้ชุมชนเห็นประโยชน์ทุนทางวัฒนธรรมชุมชน เพิ่มมูลค่า น าทุนทางวัฒนธรรมชุมชน ไปใช้สร้างความมั่งคั่งและแบ่งปันผลประโยชน์แก่คนในชุมชน และการจัดการตนเองแล้วส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น

ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถประชาชนบนรากฐานทุนทางวัฒนธรรมชุมชน มีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑. พัฒนาศักยภาพบุคลากรอปท./ชุมชน และประชาชนในท้องถิ่นในการจัดการตนเอง
๒. พัฒนาศักยภาพและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประชาชน
๓. เสริมพลังและสร้างโอกาสความเท่าเทียมในสังคม
๔. ท้องถิ่นธรรมาภิบาล การบริหารจัดการและการมีส่วนร่วม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาภูมินิเวศวัฒนธรรมและอารยสถาปัตยกรรม มีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สอดคล้องกับภูมิสถาปัตยกรรม
๒. พัฒนาภูมิทัศน์ อาคาร สถานที่ บนพื้นฐานภูมินิเวศวัฒนธรรม
๓. พัฒนาให้เป็นเมืองสีเขียว และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
๔. พัฒนาผังเมืองบนพื้นฐานภูมินิเวศวัฒนธรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การพัฒนาเมืองวัฒนธรรม ส่งเสริมธุรกิจชุมชนสร้างสรรค์ มีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑. สร้างคุณค่าภูมิปัญญาท้องถิ่น ทูตทางวัฒนธรรมชุมชน เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจชุมชน
๒. สร้างแบรนด์วัฒนธรรม ท การตลาด สร้างภาพลักษณ์สู่สากล
๓. ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการค้าการลงทุน และระบบฐานข้อมูล
๔. ศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอำเภอป่าซาง
วิสัยทัศน์ “ป่าซางแหล่งอารยธรรมโบราณ ผสานเกษตรกรรมคุณภาพ”

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การทำนุบำรุง การธำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของมรดกทางวัฒนธรรม และการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบสมดุลและยั่งยืน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

ป่าซางเป็นแหล่งอารยธรรมโบราณที่มีการอนุรักษ์สืบสานขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวไทยยอง

ตัวชี้วัด

๑. ร้อยละของโบราณสถาน แหล่งท่องเที่ยว ประเพณี ที่มีการประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จัก
๒. ร้อยละของโบราณสถาน แหล่งท่องเที่ยว ประเพณี ที่ได้รับการฟื้นฟูพัฒนา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมและพัฒนาการเกษตรปลอดภัย และสร้างความเข้มแข็งของภาคเกษตร โดยการเพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพการผลิตภาคเกษตรทั้งระบบเป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัย

ส่วนที่ ๕

แผนส่งเสริมการท่องเที่ยว ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐

ประเด็นการพัฒนาจังหวัดลำพูน ประเด็นที่ ๑ เมืองแห่งวัฒนธรรมอัตลักษณ์และท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อปท. ในเขตจังหวัด ยุทธศาสตร์ที่ ๑ เมืองแห่งวัฒนธรรมความหลากหลายและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมวิถีใหม่
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
๑	โครงการส่งเสริม และพัฒนาการ ท่องเที่ยว เทศบาลตำบลป่า ซาง	เพื่อประชาสัมพันธ์ ส่งเสริมและพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวเป็น แหล่งเรียนรู้ทาง วัฒนธรรม	หน่วยงาน ภาคเอกชน ประชาชนและ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ เดินทางท่องเที่ยว ในพื้นที่อำเภอป่า ซาง	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	หน่วยงาน ภาคเอกชน ประชาชน และกลุ่ม นักท่องเที่ยว ในพื้นที่ อำเภอป่าซาง	กระตุ้นเศรษฐกิจ เป็นการสร้างงาน กระจายรายได้สู่ ประชาชน	กอง ยุทธศาสตร์ และ งบประมาณ

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
๒	โครงการแข่งขัน เรือยาววัดบ้าน ก้อง	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุนคณะ กรรมการหมู่บ้าน ม.๑ ต.ปากบ่อง	๑๕๐,๐๐๐	๑๕๐,๐๐๐	๑๕๐,๐๐๐	๑๕๐,๐๐๐	๑๕๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อยละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา
๓	โครงการ ประเพณีสร้างน้ำ พระธาตุและกุ ศรูบาดัดบ้าน ก้อง	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๕ ต.ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อยละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา
๔	โครงการ ประเพณีสร้างน้ำ	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด	อุดหนุน คณะกรรมการ	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม	กอง การศึกษา

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
	พระบรม สารีริกธาตุและ กุ้อฐิตีตเจ้า อวาสวัตท่าตัน จั่ว	กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	หมู่บ้านม.๒ ต. ปากบ่อง						โครงการร้อย ละ ๗๐	ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	
๕	โครงการ ประเพณีสงน้ำ พระธาตุและกุ ครุบาอิตีตเจ้า อวาสวัตบ้าน ล้อง	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๒ ต. ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อย ละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
๖	โครงการ ประเพณีสงกรานต์และกุศรบา อดีตเจ้าอาวาส วัดหนองผำ	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๔ ต. ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อยละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา
๗	โครงการ ประเพณีสงกรานต์และ รูปเหมือนครุบา อดีตเจ้าอาวาส วัดธรรมสังเวช	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้านม.๓ ต.ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อยละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
๘	โครงการ ประเพณีสงกรานต์ พระธาตุคู่อฐิครู บาคันธา (ครูบา คางเปิด) วัดฉาง ข้าวน้อยใต้	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๔ ต.ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อยละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา
๙	โครงการ ประเพณีสงกรานต์ พระธาตุศรีจอม ยองวัดฉางข้าว น้อยเหนือ	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๓ ต.ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อยละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา
๑๐	โครงการ ประเพณีใส่ขัน	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด	อุดหนุน คณะกรรมการ	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม	กอง การศึกษา

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
	ดอกไม้บูชาเสาอินทขิลเสาหลักเมืองป่าซาง สร่งน้ำพระธาตุและสร่งน้ำรูปเหมือนครูบาอดีตเจ้าอาวาสวัดอินทขิล	กิจกรรมเพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมงานประเพณีอันดีงาม	หมู่บ้าน ม.๑ ต.ป่าซาง						โครงการร้อยละ ๗๐	ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น	
๑๑	โครงการประเพณีสร่งน้ำพระบรมสารีริกธาตุเจ้าและสร่งน้ำกุ้อฐิครูบาอดีตเจ้าอาวาสวัดพานิช	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและจัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมงานประเพณีอันดีงาม	อุดหนุนคณะกรรมการหมู่บ้าน ม.๑ ต.ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการร้อยละ ๗๐	ได้อุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
	สิทธิการาม										
๑๒	โครงการ ประเพณีสงกรานต์ พระบรม สารีริกธาตุสง น้ำกู่อัฐิครูบา อาจารย์เจ้า อาวาสวัดป่า ช่างงาม	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๑ ต.ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อยละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
๑๓	โครงการ ประเพณีแห่ไม้ ก้ำและสร่งน้ำ พระธาตุคู่ครูบา อดีตเจ้าอาวาส วัดหนองหอย	เพื่อส่งเสริมความ สามัคคีและจัด กิจกรรมเพื่อ อนุรักษ์วัฒนธรรม งานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๕ ต.ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อย ละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา
๑๔	โครงการ ส่งเสริมภูมิ ปัญญาท้องถิ่น และปราชญ์ ชาวบ้าน	เพื่อส่งเสริมภูมิ ปัญญาท้องถิ่น และปราชญ์ ชาวบ้าน	ปราชญ์ชาวบ้าน เทศบาลตำบลป่า ซาง	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อย ละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา

ที่	โครงการ/ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๖ (บาท)	๒๕๖๗ (บาท)	๒๕๖๘ (บาท)	๒๕๖๙ (บาท)	๒๕๗๐ (บาท)			
๑๕	โครงการจัด ประเพณีลอย กระทง	เพื่อสืบสาน อนุรักษ์ประเพณี ลอยกระทงให้คง อยู่ต่อไป	เด็ก เยาวชน ประชาชนทั้ง ๑๐ หมู่บ้าน	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อย ละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กอง การศึกษา
๑๖	โครงการจัดงาน ประเพณี สงกรานต์	เพื่อสืบสาน อนุรักษ์ประเพณี สงกรานต์	ประชาชนในพื้นที่ เทศบาลตำบลป่า ซาง	๐๐๐'๐๐๐	๐๐๐'๐๐๐	๐๐๐'๐๐๐	๐๐๐'๐๐๐	๐๐๐'๐๐๐	จำนวน ผู้เข้าร่วม โครงการร้อย ละ ๗๐	ได้อุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณีและ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	